

[Ib Nørlund]

Han sagde ganske klart: dette er den samme regering, det er ikke nogen ny regering, som driver sit spil. Altså hele det gamle kompagni, det gamle grundlag og på den måde intet nyt. Det forekommer mig lidt ulogisk i den forbindelse at bebrejde mig manglende fornyelse, fordi jeg synes, at det snarere ligger på statsministerens side. Jeg vil da godt sige, at hvis fornyelse i form af en buket som den, man kommer med her, skal kaldes stalinisme, så tror jeg nok, at statsministeren lidt utilsigtet er kommet til at gøre den gamle herre en ære, som han måske ikke mente.

Sagen er jo, at det, som hr. Poul Schlüter snakker om, nemlig at der i denne løsning er sket et knæfald for fagbevægelsen, ingen steder har hjemme. Hvis man sammenligner med de krav og de indstillinger, som findes i fagbevægelsen som helhed – og her taler jeg ikke alene om LO-ledelsen – så vil man se det store og afgørende svælg, der findes dér.

Jeg synes nok, at statsministeren efter det, han har sagt her, må føle en forpligtelse til at retlede Thomas Nielsen. Jeg forstår, at p.t. er forbindelserne sådan, at man ikke benytter sig af de knubbede ord, som ellers er blevet udvekslet mellem parterne, men at statsministeren må kunne sige til ham: kære Thomas, jeg vil godt gøre dig opmærksom på, at når du går ind for hele denne løsning med den begrundelse, at der er kommet en ny regering, så tager du ganske alvorligt fejl. Det beror på en hel misforståelse. Det er den samme regering, det er det samme kompagni, og det bør han også indstille sig efter. Og når man overlever andendagens fortumletheder, som hr. Kjeld Olesen snakkede om, så melder der sig jo alle disse problemer på ny, hvor regeringen kommer til at spille den afgørende rolle i denne forbindelse.

Hvad angår statsministerens slutbemærkninger, synes jeg nok, at han må se i øjnene – jeg vil ikke gå ind i hr. Melchior's litterære eskapader, jeg er ikke helt sikker på, at de har begrundelse – at over for arbejderbevægelsen har statsministeren ikke gjort sin pligt, og derfor kan han godt lade SV-regeringen gå. Det ville være et skridt i den rigtige retning.

Wilhelm (VS):

Jeg synes, det er blevet en indgroet uvane for socialdemokratiet ikke at kunne argu-

mentere politisk for sine forskellige forlig, men at mene, det er et forsvarligt standpunkt at sige, at 2 og 2 er 3½ – hvis bare vi kan finde nogle på den ene side, der siger, at det er 4, og nogle på den anden side, der siger, at det er 3.

Statsministerens udtalelser om den sort-røde alliance er et eksempel på det samme. Man gider ikke diskutere de argumenter, der er på den ene side og på den anden side, men bare der er nogle, der angriber os fra venstre, og nogle, der angriber os fra højre, så må vi nok være på rette spor. Det er landets største arbejderparti, der er degenereret til den holdning.

Lad os se på det helt konkret, for man kan jo godt angribe den fuldstændig usagligt, naturligvis, at lønningerne bliver alt for høje og alt det dér. Man har sagt, at man ville opretholde den disponible realløn. Jeg synes, at finansministeren – eller statsministeren, gerne for os – skylder hr. Kurt Hansen et svar på det konkrete spørgsmål, hvad der sker med den disponible realløn for den meget store lønmodtagergruppe, der ligger lige præcis denne her kronens penge for højt til ikke at være berørt af garantilønnen, men også ligger for dårligt til, at de faktisk kan gennemføre lønglidning. Det er jo mange.

Der er efter regeringens egen opfattelse intet andet til dem end 4 pct. i dyrtidsregulering, fordi man regner med 3 portioner, og så ½ pct. til de specielle krav, hvis de ellers får andel i dem. Det er 4½ pct. Men 3 dyrtidsportioner bliver kun udløst, når der er 9 points, og 9 points er der kun, hvis der sker prisstigninger på knap 7 pct., og de fik altså 4½ pct. Der er en mangel på 2 pct. i disponibel realløn. Og regeringen er vel ikke begyndt at regne ferier for disponibel realløn? Dem kan man jo altså ikke betale fødevarerprisstigninger med. Regeringen ville ikke regne de dyrtidsportioner for disponibel realløn, så længe de var indefrosset i hvert fald. Det er de også på sin vis, når det er feriebetaling.

Der mangler altså 2 pct. Ja men det kan jo være, at prisstigningerne ikke bliver så store. Ja men det er regeringens forudsætning. Det er regeringen, der siger 3 dyrtidsportioner. Lad os sige, at de ikke blev så store. Så er det ikke knap 7 pct. i prisstigninger, men så er det sandelig heller ikke 4 pct. i dyrtidsregulering, så er det tilsvarende mindre. Der